

ANGELA CORBETT

Nemuritoarea
Starling

EMBLEMA ETERNITĂȚII

Volumul 1

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

LEDA EDGE

Capitolul 4

*S*n săptămâna următoare, stăteam la masă, încercând să mă gândesc la un status inteligent pe care să-l postez pe Facebook, când am auzit o bătaie în ușă. M-am ridicat ca să răspund și l-am văzut pe Alex de cealaltă parte a ușii, ținând o petunie roșie pe care o luase din grădina de flori din curtea mea.

— Bună.

A intrat zâmbind în casă și mi-a dat floarea.

— Bună și ție, am spus eu. Nu te așteptam.

Și-a îndreptat atenția spre niște fotografii cu mine și Jasmine, care atârnav pe perete.

— Aș putea să ies și să sun mai întâi, dacă vrei.

Am râs.

— E-n regulă. Nu vrei să iei loc? l-am întrebat, arătând spre canapea.

Alex a trecut pe lângă fotoliul cu două locuri și s-a așezat pe canapea. Am vrut să mă așez lângă el, când a sunat telefonul. Bănuiam cine era. Mai devreme, îi răspusesem mamei la e-mail și îi spusese de un tip cu care mă întâlneam. Eram sigură că mă suna ca să afle detalii.

— Ce repede s-a mișcat, am mormăit eu când m-am ridicat.

M-am întrebat cât timp așteptase mama la calculator ca să-i răspund.

Alex s-a încruntat.

— Ce anume?

— Nu contează, am răspuns eu.

Mă temeam că va trebui să evit întrebările mamei cât timp Alex era cu mine.

Am ridicat receptorul, continuând să mă uit la Alex.

— Alo?

— Evie?

Vocea de la celălalt capăt al firului nu era a mamei, ci a lui Jasmine. Am oftat ușurată.

— Hei, Jas! Ce mai faci?

— În seara asta, Zach și cu mine mergem să mâncăm la pizzerie. Vrei să vii și tu? Ai putea să-l suni pe Alex și să ne întâlnim acolo.

— De fapt, Alex tocmai a ajuns aici. Stai să văd dacă avem vreun plan. Am acoperit receptorul cu mâna. Vrei să mergem să mâncăm cu Jas și Zach în seara asta? am întrebat eu.

Alex și-a îndreptat spatele, interesat.

— Sigur.

Am revenit la telefon.

— Sună grozav. Când vrei să mergem?

— Am putea să ne întâlnim acolo cam în treizeci de minute?

— Treizeci de minute?

M-am uitat la Alex. El a dat din cap.

— Ne convine, am spus.

— Ura! a făcut Jas, o întâlnire dublă; sunt atât de entuziasmată! Ne vedem în curând!

După ce am pus telefonul în furcă, m-am așezat lângă Alex. El m-a luat de mână, iar eu am zâmbit. Mă bucuram că

relația noastră progresase suficient încât să nu se simtă ciudat atingându-mă.

— Va fi plăcut să petrecem ceva timp cu prietenii tăi, a spus Alex.

Îi cunoscuse pe Jasmine și pe Zach cu câteva zile în urmă, când trecuse pe la mine ca să mă scoată la o cafea. Zach păruse surprins de cât de drăguț era Alex, iar Jasmine rămăsese cu gura căscată. Imediat după plecarea lui Alex, o oră întregă Jas a vorbit despre cât de sexy era. Zach nu fusese încântat.

— Da, am fost eu de acord. A trecut ceva vreme de când nu am mai ieșit în oraș cu ei.

— Unde mâncăm? a întrebat Alex.

— La pizzerie. Ai fost acolo? E destul de bună.

Alex a râs.

— Când ești la facultate, pizza e întotdeauna bună.

Nu părea să fie amator de pizza... ceea ce putea fi o problemă pentru viitorul relației noastre.

— Vrei să mergem în altă parte? Pot să-i sun.

— Nu, e bine la pizzerie.

Părea să-l preocupe ceva. În cele din urmă, s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Așteptai un telefon de la Jasmine?

Auzind întrebarea, m-am încruntat.

— Nu, de ce?

— Când te-ai ridicat să răspunzi la telefon, părea că așteptai să te caute cineva.

— Oh, da, am spus eu, amintindu-mi. Credeam că era mama. I-am trimis un e-mail înainte să vii și credeam că mă suna în legătură cu asta.

Asta i-a stârnit interesul.

— Ce i-ai scris încât să te sune atât de repede?

Hmm. Situația devenea jenantă.

— Nimic, am spus eu, adică doar i-am răspuns la niște întrebări.

M-a privit cât timp și-a trecut degetul mare peste mâna mea, înainte și înapoi.

— Ce fel de întrebări? m-a întrebat el nevinovat.

Am ridicat dintr-un umăr.

— Știi tu, am răspuns eu ambiguu. Chestii despre muncă, întâlniri, prieteni, Jasmine, mașina mea.

Speram că strecurasem partea cu întâlnirile destul de discret, încât Alex să nu fi observat. M-am înșelat.

— Hmm... și ce i-ai spus despre întâlniri? m-a întrebat el, încercând să nu zâmbească.

M-am uitat la mâna pe care mi-o ținea.

— I-am spus că am întâlnit un tip într-o excursie în munți și că petrecem mult timp împreună.

— Asta e tot?

— Cam da.

S-a încruntat.

— Asta nu pare un subiect care să-l facă pe un părinte să sune imediat.

— N-o cunoști pe mama, l-am asigurat eu.

— Nu i-ai mai spus și altceva? a insistat el, evident curios.

Eram stânjenită, dar m-am gândit să o spun.

— Ăăă... ei bine... probabil că i-am menționat că îmi place de tine.

Am încercat să rostesc repede ultima parte, sperând că nu era în stare să o descifreze. Mi-am ridicat rapid privirea ca să-i văd reacția. La început, zâmbea ca și când s-ar fi gândit la spusesele mele. Dar, după câteva secunde, expresia i s-a schimbat când s-a încruntat, nedumerit. Grozav, deja îl speriasem.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Nu trebuia s-o spun?

— Nu, nu este asta. Și-a lins buzele și s-a întors spre mine. Credeam că am trecut peste faza cu plăcutul.

Mi-am tras umerii înapoi, stând mai dreaptă.

— Oh! am făcut eu, surprinsă. Ei bine, nu eram sigură. Adevărul e că n-am prea vorbit despre asta.

După câteva secunde jenante în care mi-am simțit stomacul agitându-se, nu m-am mai uitat la el și, în loc să-i răspund, mi-am studiat cuticulele. Nu știam cum să încep o conversație despre relații sau ce să spun. El a observat și, ușor, mi-a ridicat bărbia cu mâna, până când ne-am privit din nou.

— Sentimentele mele pentru tine sunt puternice, Evie. Tu ce simți pentru mine? a întrebat el.

Mi-am mușcat buza și m-am gândit. De vreme ce ultima mea relație se terminase cu motorul distrus al camionetei lui Luke, nu credeam că mă pricepeam prea bine la discuții intense despre relații. Pentru că asta era ceva nou pentru mine, trebuia să mă gândesc bine la ce să spun. Ezitarea mea i s-a părut un semn rău lui Alex.

— E în regulă dacă nu simți același lucru pentru mine, m-a asigurat el, cu toate că avea o expresie posomorâtă.

— Nu, nu e asta. Sentimentele mele pentru tine sunt... de neînțeles.

Chipul lui Alex i-a trădat confuzia.

— Ce vreau să spun este că nu am mai simțit așa ceva pentru nimeni. Și sentimentele mele pentru tine sunt foarte... puternice.

Mărturisirea mea l-a făcut pe Alex să zâmbescă larg – aproape euforic.

— Așadar, ce înseamnă asta? am întrebat eu.

S-a gândit la întrebarea mea.

— Când vei mai vorbi cu mama ta, cred că ar fi bine să-i spui despre iubitul tău.

Zâmbetul lui radia, iar eu nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Bine, dar să fii pregătit, probabil că va vrea să înceapă să-ți trimită e-mailuri. Vei primi și fursecuri cu ciocolată la fel de des ca mine.

Alex a râs.

— Abia aștept.

Eram bucuroasă că scăpasem de conversația asta și mândră de mine că lămurisem o problemă, fără să recurg la niciun act de vandalism. M-am uitat la ceas.

— Ar trebui să plecăm. Trebuie să ne întâlnim cu Jas și Zach în zece minute.

Mi-am luat cheile și am ieșit pe ușă.

— Conduc eu, a spus Alex. Mașina mea blochează aleea.

— Bine. Data viitoare conduc eu, am replicat când Alex mi-a deschis portiera și am urcat în mașină.

— Vom vedea, a murmurat el când a închis portiera.

Eram sigură că nu voise să-l aud.

— Ce vrei să spui cu „vom vedea”? l-am întrebat când s-a urcat la volan.

— Nimic, a spus el, cu ochi mari și nevinovați.

L-am privit în timp ce îmi prindeam centura de siguranță.

— De când te deranjează dacă sunt la volan? am întrebat, un pic iritată.

Alex a expirat când a pornit mașina și a ieșit cu spatele de pe alee.

— Nu mă deranjează dacă tu conduci – cu toate că și asta e ceva înspăimântător. Cu mașina ta am o problemă.

Am rămas cu gura căscată.

— Despre ce vorbești? Majoritatea băieților ar ucide să aibă o prietenă cu o mașină ca a mea.

Eram atât de enervată, încât nici nu mi-am dat seama că, pentru prima dată, spusese că eram prietena lui.

— La asta mă refer și eu, a spus el. Atragi mai multă atenție decât îți dai seama când ești în mașina ta.

L-am privit cât de sceptic am putut.

— Chiar ești invidios pe o *mașină*?

Eram complet uimită. Nu mai avusesem de-a face cu un tip căruia să nu-i placă Mustangul meu.

— Mă... deranjează că atât de mulți oameni te observă când ești cu mașina, a spus el.

— Ei bine, am spus eu nervoasă, va trebui să te împaci cu ideea. Îmi place să-mi conduc mașina.

Mi-a aruncat o privire calculată.

— Bine, vom face un compromis, a spus el. Poți să conduci Mustangul când ieși în oraș, dar, când ieșim împreună, conduc eu.

— E stupid, am spus eu categoric.

— Foarte matur din partea ta.

— Oh, da, și tu ești întruchiparea maturității, invidios pe niște metal și vopsea.

Alex și-a încheștat maxilarul, ca și când ar fi încercat să păstreze pentru sine ceea ce voia de fapt să zică.

— Și la ce te-ai referit când ai spus că eu conduc înspăimântător?

El începuse cearta, așa că, la fel de bine, puteam să clarificăm toate nemulțumirile legate de mașină.

— Evie, s-a întors el spre mine, conduci nebunește.

Am inspirat brusc.

— Ba nu!

Nu-mi venea să cred că trebuia să-mi apăr abilitatea de a conduce.

Alex a respirat adânc.

— Măcar îți dai seama că există un limitator de viteză pe strada ta? E un indicator galben strălucitor pe care scrie „limitator”, cu săgeți albe uriașe care arată spre el. Nici nu cred că l-ai observat vreodată. Îl lovești ca și când ai fi Evil Knievel*, care încearcă să sară peste douăzeci de mașini de fiecare dată. Pe indicator ar putea, la fel de bine, să scrie „rampă.”

M-am uitat urât la el.

— Și ce dacă? Îmi place să conduc cu viteză; nimeni nu are de suferit din cauza asta.

— Nu încă, a spus el pe un ton clar dezaprobator.

— Cine te crezi? Tata?

S-a uitat la mine și s-a încruntat ușor, ca și când mi-ar fi spus că reacționam exagerat.

— Mi-ar plăcea să mai trăiești o vreme.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Conducem pe rând, am propus eu.

El s-a gândit la asta și ochii i s-au luminat.

— Bine, a spus, dar pentru că Mustangul tău nu are aer condiționat, conducem mașina mea dacă sunt peste douăzeci și unu de grade. Și pentru că Mustangurile au tracțiunea pe spate, luăm mașina mea dacă sunt șanse de ploaie sau ninsoare.

— Trebuie să scriem regulile? am întrebat eu sarcastic.

Alex a rânjit.

— Pot să ți le scriu eu.

* Evil Knievel, pe adevăratul său nume Robert Craig Knievel (1938–2007), cascador, animator și pictor, una dintre marile figure emblematice ale Americii anilor 1970, renumit pentru săriturile sale fabuloase cu motocicletă (n. red.).

Deja intram în parcare de la pizzerie. Chiar nu puteam să mă cert cu el pentru aerul condiționat și tracțiunea pe spate, deoarece avea dreptate.

— Bine, facem un compromis, am spus.

Alex avea o expresie încrezută, ca și când ar fi câștigat o altă victorie. Atitudinea lui mă deranja, dar nu aveam de gând să-l las să-mi strice seara. Am dat să deschid portiera, dar Alex era chiar acolo, deschizând-o pentru mine. Când am coborât și i-am aruncat o privire urâtă, mi-a zâmbit. A închis portiera, a pus alarma și m-a luat de mână. De îndată ce i-am simțit atingerea, m-am calmat, cel puțin mental; restul corpului meu a devenit mult mai agitat.

Jas și Zach ne așteptau în holul restaurantului.

— Hei!

Jas s-a luminat la față când ne-a văzut.

— Bună, Jas. Bună, Zach, am spus eu.

— Bună.

Vocea profundă a lui Alex era seducătoare chiar și pentru mine. Nu-mi puteam imagina ce efect avea asupra lui Jasmine.

Zach a dat din cap spre Alex, iar Jasmine a zâmbit sfios.

— Bună, Alex. Mă bucur că ați putut să veniți cu noi în seara asta.

Jas era exagerat de cordială și își mesteca guma de parcă era la concurs. N-o mai văzusem atât de agitată de când aproape că am fost prinse înșirând hârtie igienică prin curtea profesorului nostru de matematică de la liceu.

— Și eu, a spus Alex.

Hostessa a luat niște meniuri de pe etajeră și am urmat-o spre o masă din colțul pizzeriei. Mirosul de usturoi, pâine și brânză umplea aerul cât am studiat meniurile și am comandat. Zach i-a cerut imediat chelnerului un Pepsi; era singurul lucru

pe care îl bea și era înnebunit după el. Chiar dacă nu stătea prea mult pe la noi pe-acasă, păstram mereu un bax cu douăzeci și patru de doze de Pepsi în frigider pentru el.

Cât am așteptat mâncarea, Zach i-a pus lui Alex toate întrebările generale de început, pe care i le pusesem și eu când l-am întâlnit prima dată. La rândul lui, Alex le-a pus și el aceleași întrebări lui Jasmine și lui Zach.

Chelnerul ne-a adus mâncarea, iar noi am stat de vorbă cât am mâncat. Alex i-a întrebat pe Jasmine și pe Zach cum s-au cunoscut. În cele din urmă, discuția aia a dus la observațiile lui Jasmine în legătură cu viața mea amoroasă.

— Cu siguranță reprezinți un progres, i-a spus Jas lui Alex. Expresia lui era curioasă, invitând-o să continue.

— Evie nu prea are noroc la băieți, i-a explicat ea.

— Hei! am intervenit eu, încercând să mă apăr. Nu toți au fost răi.

— Oh, da? Hai să vedem, a spus Jas și și-a ridicat privirea spre tavan cât se gândea. A fost tipul obsedat de pastramă. Ți-aduci aminte de felicitarea pe care ți-a făcut-o de Valentine's Day? Când ai deschis-o, a mugit.

Gândul ăsta a făcut-o să se înfioare.

— Sau cel care te-a invitat la bal cu condiția să te ducă acolo cu mașina ta. Jas s-a aplecat în față peste masă și m-a privit în ochi. Și să nu uităm de cel mai tâmpit dintre tâmpiți: Luke, a spus ea, îndreptându-și atenția iar spre Alex. Aș putea să-ți spun povești despre idiotul ăla ore întregi. Una din preferatele mele e aia în care el i-a spus că nu are timp să se ocupe de sentimentele ei și că ar trebui să mediteze la emoțiile ei și să-și scrie observațiile într-un jurnal, apoi să-l caute când nu mai e atât de irascibilă.

Un mușchi de sub ochiul lui Alex a pulsat când a zâmbit într-un fel care spunea că nu era deloc amuzat.

— Tipii ca ăsta nu merită pe cineva ca Evie. De fapt, a făcut el o pauză, ca și când s-ar fi gândit dacă să continue sau nu, dacă aș fi fost acolo, i-aș fi vărsat paharul cu limonadă în cap.

Am rămas cu gura căscată. M-am uitat la Jasmine și am văzut că era la fel de șocată ca și mine. După câteva secunde, Jasmine și-a revenit.

— De fapt, exact asta a făcut Evie, a spus ea. Doar că atunci bea Sprite. Jasmine l-a privit precaută pe Alex. De unde ai știut asta?

Alex a zâmbit șiret.

— Am ghicit, a spus el, ridicând paharul și luând o gură. Apoi a lăsat paharul pe masă și și-a continuat explicația: Să arunci cu o băutură în cineva nu este un concept nou. Fetele fac asta tot timpul în filme și în seriialele TV.

Încă uimită, m-am uitat când la Jasmine, când la Alex. În mod clar, Jasmine nu era convinsă. Alex s-a aplecat peste masă și a râs.

— Sau poate că sunt paranormal, a spus el, fluturând din degete ca să destindă atmosfera.

Zach a pufnit.

— Dacă e așa, am nevoie de ajutorul tău pentru lista echipei Fantasy Football.

Alex și-a atins tâmplele cu vârful degetelor, ca și când ar fi ghicit un răspuns.

— Nu poți da greș cu Drew Brees, a spus.

A luat nota lăsată de chelner și s-a îndreptat spre teighea ca să plătească mâncarea. Zach a vrut să-l urmeze, dar Alex i-a spus să nu-și facă griji în privința asta, pentru că plătea el cina pentru toți.

De îndată ce Alex s-a îndepărtat, Zach a spus:

— Îmi place de el, Evie. A dat din cap ca să-mi dea de înțeles că Alex trecuse un fel de test bărbătesc. E un băiat bun. Zach s-a rezemat de spătar. N-am mai auzit povestea asta. Chiar i-ai vărsat Sprite în cap lui Luke?

— Bineînțeles că a făcut-o! A meritat fiecare picătură, a răspuns Jasmine în locul meu, fluturând din mână spre Zach. Și-a pus coatele pe masă, îndreptându-și din nou atenția asupra mea, ca și când Zach nici măcar nu ar fi fost acolo. Nu crezi că e ciudat că Alex a spus asta? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri, încă încercând să înțeleg.

Jas a continuat să vorbească.

— Vreau să spun, este ciudat că a spus ceva atât de aproape de ce s-a întâmplat de fapt.

Înainte să pot răspunde, Alex s-a întors.

— Sunteți gata de plecare?

— Sigur.

M-am ridicat de la masă. Jas și Zach m-au urmat. Alex m-a ținut de mână cât am mers în liniște spre parcare.

— Mersi că ați venit la cină cu noi, le-am spus eu lui Jas și lui Zach. M-am distrat grozav.

— Da, trebuie să mai facem asta curând, a sugerat Alex.

— Sună grozav, a răspuns Jas când a deschis portiera mașinii lui Zach, o Grand Cherokee.

— Îl adaug pe Brees în echipa mea imediat ce ajung acasă, a spus Zach.

A făcut semn cu mâna și a urcat la volan.

Alex mi-a deschis din nou portiera, iar eu am urcat în Audi. Alex s-a așezat la volan, a pornit mașina și am mers în liniște preț de câteva minute, până când n-am mai putut să tac.

— Era limonadă, nu Sprite.

Alex mi-a aruncat o privire, fără ca expresia de pe chipul lui să trădeze ceva.